

glæder jeg mig til at høre Folketingets øvrige partier give deres bud på fremtidens økonomi og Danmark.

Formanden:

Økonomiministeren.

Der står på min seddel, at det er økonomiministeren, men vi kan for min skyld godt ændre det til finansministeren. Det gør vi så, javel.

Besvarelse

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Vi takker for fleksibiliteten.

Når der er krise i et samfund, bruges kræfterne på at løse dagens problemer. Danmark har lagt en krise med massearbejdsløshed bag sig. Nu har vi mulighed for at se på morgendagens problemer og udfordringer. Det er vigtigt i politik at tænke langsigtet, det er det også i økonomi. Det giver mulighed for målrettet at få diskuteret: Hvad er målene for samfundet, det samfund, som vi vil være glade for at leve i? Det giver mulighed for at sætte målene op, det giver mulighed for at få hold på de midler, der skal bruges for at nå målene.

Der er ingen, der kan forudsige alt, hvad der vil ske gennem de næste 10 år. Formålet med at fremlægge regeringens strategi fra januar »Danmark 2010« er heller ikke at forudsige udviklingen. Formålet er at give de overordnede mål for den ønskede udvikling og formulere præcise og ambitiøse mål for regeringsarbejdet. Erfaringerne viser, at det er en god måde at arbejde på.

Det giver mulighed for løbende at vurdere, hvor langt vi er kommet, og det giver også en bedre mulighed for at vurdere, om der er brug for korrektioner af den økonomiske politik undervejs. Det er den metode, regeringen har fulgt siden 1993. Vi satte os da ambitiøse mål, og vi har nået langt det meste med de korrektioner, vi har foretaget undervejs.

I 1993 var det altoverskyggende og vigtigste mål at få arbejdsløsheden kraftigt ned. Det er sket, og det er vel at mærke ikke sket på bekostning af sunde, økonomiske balancer i øvrigt. Tværtimod er balancerne samtidig blevet bedre, og vi investerer nu i fremtiden. Det giver altså et godt udgangspunkt for at komme videre.

Regeringens visioner for udviklingen frem til 2010 handler ikke om økonomi, men om mennesker og værdier og om at kunne give et samfund videre, som vi vil være bekendt: et bæredygtigt

samfund. Vi vil holde fast i sikkerheden, kvaliteten og retfærdigheden i de forandringer, som det danske samfund kommer til at møde i de kommende år. Markedet skal være menneskets tjener, ikke dets herre.

De vigtigste mål frem til 2010 er høj beskæftigelse og social samhørighed, udvikling af mere kvalitet i velfærden, et godt miljø, lavere gæld og fortsat stigning i velstanden. En god økonomi er et middel til at nå de mål.

Lad mig knytte bemærkninger til punkterne hver for sig:

Høj beskæftigelse er vigtig for den samlede økonomi og for muligheden for at få råd til velfærden, men høj beskæftigelse er også afgørende for kvalitet og udfoldelsesmuligheder for den enkelte og for den sociale samhørighed.

Høj beskæftigelse løser imidlertid ikke alle sociale problemer. I ethvert samfund rammes mennesker af sociale begivenheder, men der er blevet færre sociale problemer, og lav arbejdsløshed er bestemt et bedre udgangspunkt for at løse dem, end høj arbejdsløshed er det.

Sociale problemer bliver mere synlige i et samfund, hvor de fleste har fået det bedre. Opgaven er derfor ikke at gemme problemerne bort, men derimod at komme videre med løsningen. Her er der stadig meget at gøre.

Vi har år for år udviklet omfang og kvalitet i de offentlige velfærdsydelser. Nu kunne det se ud, som om alle bekender sig til de samme mål for den offentlige sektor og dens udvikling. Nogle kunne have fået det indtryk, at det nærmest er hip som hap, hvilket udgangspunkt eller hvilke politiske målsætninger der ligger til grund. Det er forkert.

Der tegner sig derimod tydeligere og tydeligere konturerne af to forskellige velfærdsmodeller i det danske, politiske samfund: En model, der sigter mod et helt samfund, hvor der er lige muligheder, kvaliteter og retfærdighed. Det er det, der er afgørende.

En anden model, der vil føre til et delt samfund, hvor det er den enkeltes kræfter til at kæmpe om ressourcerne og færre ansatte, der er afgørende.

En – velfærdsmodellen – hvor regering og Folketing vedkender sig det politiske ansvar for prioritering og opgaveløsning for at kunne give alle lige muligheder.

En anden – markedsmodellen – hvor regering og Folketing skubber ansvaret fra sig, og hvor mulighederne er størst for dem med flest penge og muligheder for at stille krav. Til grund for